

Postanowienie z dnia 21 lipca 2010 r.

III SW 331/10

Do rozpoznania protestu nie jest wystarczające powołanie się na naruszenie art. 29 ustawy z dnia 27 września 1990 r. o wyborze Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej (jednolity tekst: Dz.U. z 2010 r. Nr 72, poz. 467 ze zm.) w związku z § 14 ust. 5 rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 28 sierpnia 2000 r. w sprawie spisu wyborców oraz wydawania zaświadczeń o prawie do głosowania w wyborach Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej (Dz.U. Nr 72, poz. 849 ze zm.), ale konieczne jest wskazanie dowodów, że naruszenie to faktycznie doprowadziło do dopuszczenia do udziału w głosowaniu konkretnie wskazanych osób posługujących się niewłaściwym zaświadczeniem o prawie do głosowania wydanym przez konkretną obwodową komisję wyborczą (art. 73 ust. 3 ustawy).

Przewodniczący SSN Andrzej Wróbel (sprawozdawca), Sędziowie SN: Halina Kiryło, Jolanta Strusińska-Żukowska.

Sąd Najwyższy, po rozpoznaniu na posiedzeniu w dniu 21 lipca 2010 r. sprawy z protestu wyborczego Franciszka G. przeciwko ważności wyborów prezydenckich, przy udziale: 1) Przewodniczącego Państwowej Komisji Wyborczej, 2) Prokuratora Generalnego

p o s t a n o w i ł:

pozostawić protest bez dalszego biegu.

U z a s a d n i e

Franciszek G. wniósł protest przeciwko wyborowi Prezydenta Rzeczypospolitej, zarzucając naruszenie przez Państwową Komisję Wyborczą „przepisu art. 29 ustawy o wyborze Prezydenta, a także § 14 ust. 5 Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 28 sierpnia 2000 r., w sprawie spisu wyborców”, w wyjaśnieniu

zamieszczonym na swojej stronie internetowej, dopuszczającym uwzględnianie przedkładanych przez wyborców zaświadczeń o prawie do głosowania, także wówczas gdy były one pozbawione pieczęci urzędowej organu sporządzającego spis „w górnym lewym rogu”. W jego ocenie, wyjaśnienie PKW pozostaje „w rażącej sprzeczności z treścią art. 29 ustawy a także § 14 ust. 5 rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 28 sierpnia 2000 r.” a „umożliwienie posługiwania się wyborcom zaświadczeniami nie odpowiadającymi urzędowemu wzorowi, stanowi naruszenie ustawy i to w sposób, który mógł mieć wpływ na wynik wyborów”.

Państwowa Komisja Wyborcza wyraziła stanowisko, że zarzuty protestu są bezzasadne, stwierdzając że wnoszący protest nie wskazał, że kwestionowane przez niego stanowisko PKW miało wpływ na wynik wyborów, nie przedstawił także dowodów, „ani nawet nie uprawdopodobnił, że wpływ taki mieć mogło.”

Prokurator Generalny wniósł o wydanie postanowienia zawierającego opinię, iż zarzuty protestu są bezzasadne.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 129 ust. 2 Konstytucji RP wyborcy przysługuje prawo zgłoszenia do Sądu Najwyższego protestu przeciwko ważności wyboru Prezydenta Rzeczypospolitej na zasadach określonych w ustawie. Ustawa z dnia 27 września 1990 r. o wyborze Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej (jednolity tekst: Dz.U. z 2010 r. Nr 72, poz. 467, zwana dalej ustawą) stanowi, że wnoszący protest powinien sformułować w nim zarzuty oraz przedstawić lub wskazać dowody, na których opiera swoje zarzuty (art. 73 ust. 3). Przedmiotem zarzutów może być naruszenie przepisów tej ustawy lub dopuszczenie się przestępstwa przeciwko wyborom, jeżeli to naruszenie lub przestępstwo miało wpływ na wynik wyborów (art. 72 ust. 1 ustawy).

Podniesiony w proteście zarzut nie tyle dotyczy wyboru konkretnego kandydata na urząd Prezydenta Rzeczypospolitej, co naruszenia przez Państwową Komisję Wyborczą art. 29 ustawy, upoważniającego ministra właściwego do spraw administracji publicznej, na wniosek Państwowej Komisji Wyborczej, do określenia w drodze rozporządzenia między innymi wzorów oraz sposobu wydawania zaświadczeń o prawie do głosowania.

Nie odnosząc się do trafności tego zarzutu i zgodności z § 14 ust. 5 rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 28 sierpnia 2000 r. w sprawie spisu wyborców oraz wydawania zaświadczeń o prawie do głosowania w wyborach Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej (Dz.U. Nr 72, poz. 849 ze zm.) wyjaśnienia Państwowej Komisji Wyborczej w tej kwestii, trzeba przypomnieć, że podstawą protestu może być naruszenie przepisów niniejszej ustawy, jeżeli to naruszenie miało wpływ na wynik wyborów a wnoszący go ma obowiązek przedstawić lub wskazać dowody, na których opiera swoje zarzuty. Oznacza to, że nie jest wystarczające powoływanie naruszenia przepisu, ale konieczne jest wskazanie dowodów, że naruszenie to faktycznie doprowadziło do dopuszczenia do udziału w głosowaniu konkretnie wskazanych osób posługujących się niewłaściwym (sprzecznym z prawem) zaświadczeniem przez konkretną obwodową komisję wyborczą. Samo przeświadczenie wnoszącego protest, że tak było, nie jest wystarczające i nie stanowi dowodu, o którym mowa we wskazanym wyżej przepisie.

Tym się kierując orzeczono jak w postanowieniu na podstawie art. 74 ust. 1 ustawy.

=====